

Ellen De Vriend

Blond op Bonaire

De nachtmerrie van iedere ouder

Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

Reggie kan zijn ogen niet van de blondine afhouden; haar zongebruinde huid, lekkere lijf, lachende rode mond en sprankelende ogen. Hij schat haar begin twintig, een paar jaar jonger dan hij. Ze draagt een witte blouse, gebleekte jeans en Havaianas en heeft het duidelijk erg gezellig met haar groepje vriendinnen, onder wie twee meiden die een paar maanden stage lopen in het Plaza Resort waar hij ook werkt. Het blonde meisje lijkt zich hier thuis te voelen.

Achteloos veegt ze af en toe een lange pluk haar naar achteren. Het lijkt wel alsof ze dat speciaal voor hem doet: kijk eens hoe mooi ik ben. Je mag met me doen wat je wil.

De meisjes van het eiland, met hun donkere krullen en bruine huid, kunnen niet tippen aan zo'n *makamba*, vindt hij.

Vorige week heeft hij haar hier ook gezien, toen was er een dj en stond ze uitbundig te dansen op de pier. Steeds gaat hij iets dichterbij haar staan, als een mot die wordt aangetrokken door licht.

Zijn mond plooit zich in een glimlach. 'Hé *dushi*, *kon ta bai*?' roept hij en hij houdt zijn flesje bier groetend naar haar omhoog.

Haar blik kruist die van hem, maar ze reageert niet.

De stagiaires lachen hem smalend uit. Waar bemoeien ze zich mee? Ze smoezen met elkaar en werpen verstolen blikken zijn kant op. Het irriteert hem. Doordat zij ook in het Plaza Resort werken, weten ze waarschijnlijk wel het een en ander over zijn achtergrond, Bonaire is tenslotte net een dorp.

Ongegeneerd laat hij zijn blik over de blondine gaan. Hij kickt nu eenmaal op de combinatie blank en blond. Ze speelt het spel goed. Ze doet net alsof ze hem niet ziet. Blijkbaar is ze onderwijzeres, want hij hoort haar met haar mooie stem vertellen over de kinderen in haar klas. Hoe bijzonder ze het vindt dat aan het begin van de schoolweek de vlag wordt gehesen en aan het eind van de week weer gestreken. Hoe de kinderen uit volle borst het Bonairiaanse volkslied meezingen en hoe trots ze zijn op hun taal en cultuur. Dat dit soort dingen in Nederland niet gangbaar zijn.

Even later vertrekken haar vriendinnen een voor een, overdreven zwaaiend en roepend. *Doei-doei! Daaaag! Tot morgen!*

Het is inmiddels al minder druk in de bar.

Zij blijft staan naast een brunette met een knotje en een bril en neemt af en toe een slok uit het glas in haar hand. Er zit een doorzichtige vloeistof in, volgens hem iets zonder alcohol. Met haar tong likt ze het vocht van haar onderlip.

Zijn opwinding neemt toe. Hij legt zijn hand op de bobbel in zijn kruis en knijpt er zachtjes in. Haar glas heeft ze geen moment neergezet, dan had hij dat wel gezien. Haar ouders hebben haar vast ingeprent goed op te passen dat niemand iets in haar glas doet als ze zich in uitgaansgelegenheden begeeft. Braaf als ze is, doet ze wat haar is gezegd. Zo'n meisje lijkt ze, zo argeloos. Opgegroeid in een veilig en vooral rijk, blank gezin kon ze studeren wat ze wilde en nu vertelt ze de

kinderen in haar klas wat ze moeten doen en hoe ze zich moeten gedragen.

Reggie heeft genoeg van het wachten en is benieuwd hoe ze zal kijken als ze beseft wat hij met haar van plan is.

Het is *time to play*...

ZONDAG 6 OKTOBER

1.

Rond halftwee 's nachts stapt Reggie in de pick-up van zijn moeder en wacht tot de blondine voorbijfietst over de boulevard. Ze rijdt in de richting van de Cruise Port en met een slakkengangetje volgt hij haar tot hij haar iets verderop kan passeren.

In een rustig gedeelte van de straat, ter hoogte van het stadion, parkeert hij zijn auto en trekt een zwarte hoody aan over zijn witte T-shirt. De capuchon zet hij op. Hij wil niet herkend worden. Reggie kijkt naar links en naar rechts, maar hij ziet niemand.

Wanneer de blondine vlakbij is stapt hij uit het donker naar voren de weg op. 'Hé *dushi!* Psst psst.'

Ze schrikt maar reageert pijlsnel en stuurt haar fiets naar de overkant van de weg. Door de manoeuvre verliest ze snelheid.

Na een paar snelle stappen pakt hij haar stuur vast.

Ze gilt en duwt met al haar kracht haar fiets naar hem toe. In blinde paniek slaat ze wild om zich heen en mept hem met haar zwarte handtasje keihard in zijn gezicht. Het metalen slot van de tas komt pijnlijk tegen zijn oog.

Tijdens de worsteling die volgt valt Reggie hard op zijn knie omdat hij niet meer zo stevig op zijn benen staat na twee glazen whisky en wel vijftien flesjes bier, en sleurt haar mee in zijn val.

Ze verweert zich als een tijgerin, vastbesloten hem niet zijn zin te geven.

Het maakt hem nog nieuwsgieriger. Zo'n felheid had hij niet verwacht van dat tengere meisje. Hij heeft nog nooit zo'n *fresku*, zo'n bijdehandje, meegemaakt. De adrenaline raast door zijn lichaam.

'Help! Help!' gilt ze. Haar stem klinkt schrill maar hard in de stilte van de nacht. Gelukkig wonen hier in de buurt niet veel mensen.

'Bek houden,' snauwt hij, terwijl hij in zijn jaszak graait naar het pistool dat hij bij zich heeft. Als hij het zwarte metaal op haar richt, ziet hij ineens een andere blik in haar ogen verschijnen. Nu is hij *the man*. Hij weet als enige dat het wapen zwaar voelt en eruitziet als een echt pistool, maar het is nep.

Ze schrikt zichtbaar en sluit haar mond. Hijgend staart ze naar hem. Haar borst gaat zwoegend op en neer.

'Wat wil je van me?'

Ineens hoort hij stemmen, iets verderop in de straat. Bewakers van een appartementencomplex roepen naar hen van achter een omheining met prikkeldraad.

Net als hij kijkt ze om en opent dan haar mond.

'Je houdt je bek!' Hard knijpt hij in de bocht van haar nek naar haar schouder en voelt hoe haar lichaam verslapt. Als je maar genoeg druk op de juiste plaats zet. Ze weegt maar een kilo of zestig en zonder veel moeite loopt hij naar zijn pick-up-truck en gooit haar slappe lichaam in de cabine.

Hij moet hier snel vandaan voordat die bewakers de weg op

komen en hem van dichtbij zien. Met een bloedende schaafwond aan zijn knie stapt hij in aan de bestuurderskant. Zonder verlichting en met piepende banden rijdt hij een paar straten verder tot hij weer op bekend terrein is. Zijn hart bonst tegen zijn ribben.

2.

De wind die door de half geopende portierramen naar binnen waait, ruikt naar warme aarde en het zout van de zee. Een paar insecten zoemen door de cabine terwijl Reggie door de *mondi* rijdt, de onontgonnen wildernis met stekelige wabistruiken en door de wind gekromde cactussen. Hier zijn geen geasfalteerde wegen maar alleen stoffige, rode zandpaden. Het staat bekend als een gevaarlijke plek, maar hij kent het als zijn broekzak en voelt zich er thuis. Jaren geleden lagen hier gouvernementsplantages waar vooral aloë vera werd verbouwd. Met zijn opa zwierf hij dagenlang rond over oude paden in het bijna ondoordringbare gebied. Opa kende de plantage als de beste en waarschuwde hem om uit de buurt te blijven van het verderop gelegen plantagehuis Washikemba. Hoewel het fraai is gerestaureerd, spookt het er. Omdat er geesten rondwaren, wil niemand er meer wonen.

Bij het licht van de maan werpt Reggie een korte blik op de vrouw die op de passagiersplek tegen het portier aan hangt en nu beweegt.

‘Wat wil je van me?’ zegt ze ineens en wrijft over haar pijnlijke nek. Haar hele lijf beeft. ‘Mijn geld?’ Haar stem slaat over. ‘Ik heb niet veel, maar je mag alles hebben.’ Ze pakt een portemonnee uit haar tas en gooit hem op de bank tussen hen in. ‘Laat me eruit! Alsjeblieft!’

Haar *plaka* kan hij goed gebruiken. Bij het hotel verdient hij niet veel meer dan een fooi.